

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4

ZPRAVODAJ NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA

20. května 2006

LETOS JE POROTA CELKEM JEDNOTNÁ

Kdo se skrývá pod zkratkou -ex- za recenzemi v našem Zpravodaji? To jsme se pokusili poodhalit v následujícím rozhovoru. Jedná se o členku poroty, Mgr. Alenou Exnarovou, povoláním ředitelku Muzea loutkářských kultur v Chrudimi. Ta v době, kdy probíhá roborový seminář, a mnohdy ještě dále, sepisuje pro náš Zpravodaj výsledky interní porady poroty.

Jaké je to pro tebe být nejskrýtějším členem poroty?

Tak mě to docela baví, protože pro mě je nesmírně zajímavé s lidmi, kteří v porotě jsou, být. Je fakt, že

píšu ty recenze už řadu let. Ze začátku jsem to brala trošičku jako hru, jestli to zvládnou udělat. Ale je fakt, že to jsem byla v trochu jiné situaci. Protože když jsem tohle začínala dělat, někdy koncem sedmdesátých let na Hronově a ve Vysokém nad Jizerou jako členka redakce, tak jsem chodila do porot jenom odposlouchávat. Ted'ka je ta situace trošičku jiná, protože jsem řádnou členkou poroty a mohu do toho i kecat. Pak jenom shrabuju to, o čem se hovoří na interních poradách, a co pak porota řeší se souborem.

Jak reaguješ, když se dostaneš do opozice proti názorům ostatních

členů poroty?

Já se snažím vždycky postihnout to hlavní a podstatné, o čem se mluvilo. To znamená, že pokud já jsem jediná, kdo má odlišný názor, tak se od toho snažím abstrahovat a objektivizovat to. Pokud se v porotě vyskytnou názory rozdílné, ale které se mi jeví jako hodně zajímavé, tak se to snažím v recenzích postihnout. Takhle se to třeba letos zatím nestalo. Letos je porota celkem jednotná. Ale i to je zajímavé, jak si s tím člověk poradí a tohle mě na tom vždycky bavilo.

Jak řešíš životní situace, kdy se střetávají rozdílné názory, jsi také tak loajální?

V životě je to trochu jinak. Nevím, to jsi mě zaskočil, touhle otázkou. Třeba v práci, když musím pracovat s kolektivem lidí, tak se vždycky musím snažit pochopit jejich stanoviska a nějak s tím pracovat. Ale že bych byla taková onuce, která by se chovala jenom tak, jak kde co někdo jiný řekne, tak to ne.

Tvoje práce v porotě i tvoje zaměstnání úzce souvisejí s divadlem. Co tě k němu táhne?

K divadlu mě táhne, že to je živé umění, které je závislé na kontaktu. Dneska se dají pořizovat záznamy, ale to je spíš záležitost archivní. Něco si připomenout. Ale co je v divadle důležité, je právě ten

kontakt. To mě na tom přitahuje.

Přemýšlela jsi někdy, kdyby divadlo přestalo existovat, co bys dělala?

Takhle jsem nepřemýšlela. Ale vzhledem k tomu, že jsem teď ten muzejník, tak bych asi to, co do té doby bylo, zpracovávala. Aby to zůstalo zdokumentováno pro generace příští. Což je ale v rozporu s tím, co říkám, že není nad ten živý kontakt. Ale i to divadlo se nějak zdokumentovat musí, aby něco zůstalo zachováno. Takže asi bych se zabývala tím. Ale já si myslím, že to je taková velmi hypotetická otázka. Že přes všechny ty počítače a videa tu divadlo bude stále.

-rs-

ROMANTICKÁ KOMEDIE místo aktuálního obrazu současné generace

Divadelní spolek (a)MAŤÁK z Pardubic nastudoval hru švýcarského autora českého původu Igora Bauersimy *Norway.today* v režii Kirsten Fasan. Hra je inspirovaná skutečnou událostí, kdy se dva mladí lidé se sebevražednými úmysly seznámili na chatu a společně spáchali sebevraždu skokem z vysokého útesu. Je to tedy hra aktuální, protože událost, kterou se inspirovala, není zdaleka ojedinělá. Ale má své slabiny v míře objektivitě obou postav, v jejich schopnosti analyzovat své vnitřní stavy. Zdařile jsou ale napsány situace s natáčením rozloučení videokamerou (autor předepisuje i současnou projekci na plátno): tady totiž Julie (Kristýna Hybšová) i August (Miroslav Bažant) objeví, že nuda a prázdnota, z níž obviňují celý svět, se nachází především v jejich nitrech. Že vlastně ještě nic neprožili. A to je obrátí směrem k životu.

Inscenace pardubického souboru začíná slibně úvodní chatovou scénou. Ale dále je celá inscenace v podstatě

nedramatická, nejsme ničím překvapováni a působí tedy i přes zkrácení textu zdoluhavě. Zatímco v předloze se střídá rozpoložení postav, umožňující vznik dramatického napětí, v inscenaci se nic neděje a jenom se mluví a ani to mluvení neprovokuje, nepojmenovává, co je kolem nich. Neřeší problém nudy a prázdnoty. Klademe si proto řadu otázek ohledně motivací jednání postav. Proč chce Julie spáchat sebevraždu a proč k tomu někoho potřebuje? Protože se bojí? Je to jen postoj nebo vážné rozhodnutí? A proč se chce zabít August? Potřebují se navzájem pro realizaci sebevraždy nebo pro začátek nového života?

Inscenace (a)MAŤÁKU je ve výsledném tvaru daleko více než obrazem současné generace jen konverzační romantickou komedií (s prvky černého humoru) o sblížování chlapce a dívky; koketování se sebevraždou je pak více pózou vznikající z nesmělosti než z pocitu vlastní vyprázdněnosti.

-ex-

JAK TO VIDÍ

Jiří Anderle

- 1) *Norway.today* - Vtipné, příjemné, leč nikoli mrazivé.
- 2) Bílí andělé pijí tesavelu - Šílené, tejklovské, alkoholicko-švihákovské. O kousek kratší by bylo super.
- 3) *Obraz* - Moc líbilo a bavilo.

Kateřina Doskočilová

- 1) *Norway.today* - Zajímavé téma a pro mě i zajímavé představení. Skočili, nebo ne? Hra vyvolávající mnoho otázek.
- 2) Bílí andělé pijí tesavelu - Divadlo se svou specifickou „poetikou“. Chápu to, respektuji, ale na to, abych ocenila všechny nuance tohoto humoru, jsem asi příliš salónní divák.
- 3) *Obraz* - Velmi příjemné, sympatické, dobře jsem se bavila, díky!

ANKETA

Které divadelní představení Vás v poslední době nejvíc oslovilo a proč?

Hana Tunová

Nejvíce asi v poslední době Shakespearův *Richard III.*, který měl nedávno v režii Michala Dočekala premiéru ve Stavovském divadle v Praze. Proč? Aktuálním zpracováním a hlavně, dle mého soudu, ideálním obsazením role Richarda, kterého ztvárňuje Richard Krajčo. Vřele doporučuji tohoto talentovaného mladíka vidět v tak trochu jiné rovině. Bohužel je až do konce sezóny toto představení zcela vyprodáno.

Ladislav Valeš

Představení *Hoří*, má panenka v režii V. Morávka s herci divadla v Hradci Králové. Pro naprostou úctu k filmovému dílu. Představení aktovky A.P.Čechova *Medvěd* v provedení amatérského souboru z Horních Moštěnic pro své kouzlo neopakovatelnosti... Prostě a dobře, nikdo si nehrál na Wericha a Zázvorkovou. Čistá a čirá radost z divadla!

ODPOSLECHNUTO

„Takhle si umím představit smrt: příjemný výlet s příjemnou dívkou,“ řekl profesor Císař na semináři k představení *Norway.today*.

„Nejsem chatař, čili efekt *Matrixu* se mě zřejmě netýká,“ Vít Závodský na stejném semináři.

Trochu z toho mrazí

Rozhovor s Kristýnou Hypšovou a Miroslavem Bažantem z divadelního spolku (a)MAŤÁK Pardubice.

Kde máte režiséra?

MB: Obvykle říkáme, že Kristan Fasan je náš milý hostující režisér původem z Laponska. Ve skutečnosti je ale za tím jménem schován umělecký tandem Kristýna a Bažant, což jsme my dva. Představení jsme si autorežirovali.

Jak vám to šlo?

MB: Moc hezky.

KH: Problém nastal až v okamžiku, kdy to viděl někdo třetí. My jsme měli pocit, že nám to jde výborně, že přesně říkáme to, co chceme sdělit, že to tam musí být vidět. Ale pak se do toho vložil 14 dní před premiérou náš kamarád a osvětlovač Lukáš, s tím, že když to bude svítit, tak by to chtěl i vidět, a začal mít připomínky. On to říká moc hezky, protože není ani tak režisér, jako spíš hodně náročný divák. Vždycky, když se dívá na nějakou hru, tak musí vědět, proč to tak je. A když tomu nerozumí, tak nás neváhá přerušit a zeptat se na plný sál: Proč? V tu chvíli jsme se zarazili a začali jsme mu to vysvětlovat. A on: No dobře, ale já to tam nevidím. A my jsme tak pochopili, jak důležité je, aby tam byla třetí osoba, která to vidí zvenku, protože se už jednalo o nuance, které my jsme nemohli postihnout. Takže ta spolupráce ve dvou byla vynikající, ale na dotažení jsme byli tři a je to tak dobře. Myslím si, že to,

že představení takhle vypadá, je hlavně Lukášova zásluha.

Zkoušeli jste dlouho?

MB: Dlouho. To bylo na tom to

hezké, že jsme si to krásně užívali. Scénář jsme měli doma asi rok, přemýšleli jsme o něm, teprve pak jsme se sešli. Od prvního kontaktu se scénářem do premiéry uběhl rok a půl.

Proč jste vybrali tento text?

Cím vás hra oslovila?

KH: Text jsem objevila já, příznačně na internetu. Hrozně dlouho jsem hledala někoho, s kým bych to zrealizovala, pak jsem úplně náhodou potkala Mirka... Na hře se mi líbila hlavně její forma: dva lidé na opuštěném místě,

nikdo kolem do věci nezasahuje a vše je jenom mezi nimi. Téma je samo o sobě závažné. Snažíme se přijít na kloub tomu, proč zrovna tihle dva mladí lidé, kterým evidentně nic nechybí, jsou „za vodou“ a měli by si užívat všechno, co mají, přemýšlejí nad smrtí, seberou se a odjedou na takovéhle místo a řeší tam ty věci, které tam řeší.

Byli jste někdy v podobné situaci? Stáli jste na kraji útesu?

MB: Já asi ne, jsem trochu jinačí typ než August. Myslím si ale, že každý si občas najde nějakou chvíli, kdy ho podobné myšlenky přepadnou.

KH: Díky téhle hře jsem začala trochu víc přemýšlet o smrti jako o stavu mysli, začala jsem si představovat, jaké to asi je v okamžiku, kdy už není cesty zpátky. Úvahy o tom jsou trochu vzrušující, takže si docela si umím představit, že jsou lidi, které to fascinuje. To téma je zahaleno tajemstvím, je to neprozkoumaná oblast a můžeme se jenom dohadovat a představovat si, jaký to je, co se stane přitom, potom, během toho... Trochu z toho mrazí, a to se mi na tom líbí.

Byli jste někdy v Norsku?

KH: Ne, ale ráda bych se tam podívala. Ten útes, kde se hra odehrává, existuje. Je to výletní místo, kam jezdí davy turistů. Kolmá, 600m vysoká skála. Taková šílená hrana, která budí respekt.

-wlk-

Jak viděli Norway.today studenti trebičského Katolického gymnázia

Na začátku příběhu hledá hlavní hrdinka Julie na chatu člověka, který stejně tak jako ona pomýšlí na sebevraždu. Na její výzvu odpoví devatenáctiletý August, který při rozhovoru s Julií přemýšlí o životě a smyslu toho všeho. Nakonec jí i přísahá, že je neprozradí a společně odjedou do Norska. Tam se navzájem poznávají a pronikají do smyslu svých činů a postupně zjišťují, proč chce i ten druhý skoncovat se životem. Nacházejí věci, které je spojují, zamilují se do sebe, ale přestože v tom druhém najdou své štěstí, postaví se na okraj útesu...

Byl to zajímavý příběh, který se zabývá v podstatě aktuální problematikou mladých lidí. Divák, pozorující životní příběhy hlavních hrdinů, se může zamyslet také nad svým vlastním životem a uvědomit si, co mu život dává a jakou má pro něj cenu. Takovéto uvědomění si je

pro dospívajícího člověka velmi důležité, protože si může ujasnit, co od života čeká a co může udělat pro to, aby neskončil tak jako Julie s Augustem.

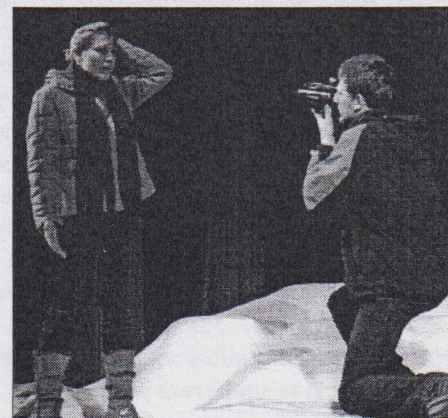
Chování Julie je pro nás těžko pochopitelné, protože, jak sama říkala, byla v životě šťastná, měla rodinu a přátele, kteří ji dokázali podržet. Myslela si, že už jí život nedokáže nic nabídnout a v sebevraždě spatřovala něco nového.

Augustovy důvody byly pro nás pochopitelnější, protože byl outsider společnosti, který se mezi ostatní nedokázal pořádně začlenit a myslel si, že není pro společnost důležitý a nedokáže v ní nic změnit. Vědomí, že ho někdo potřebuje a není sám, je pro mladého člověka hledajícího sám sebe velmi důležité.

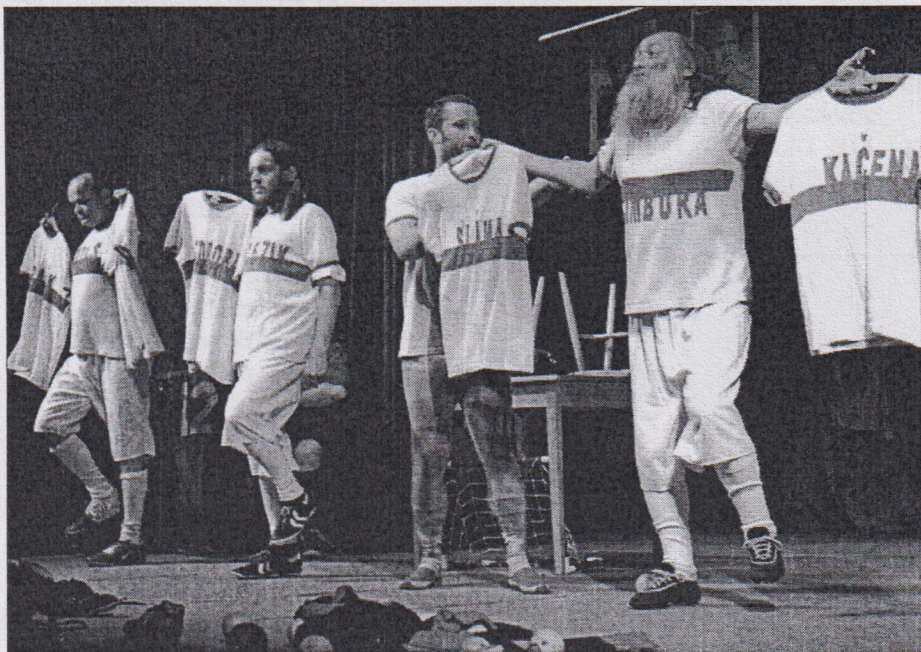
Celý příběh na nás působil poměrně depresivním dojmem, ale celá situace byla zlehčovaná občasnými

vtipnými prűpůvůdkami a scénami. Výkon herců byl velmi dobrý, svým přirozeným chováním dokázali diváka vtáhnout do děje a navodit poměrně skutečnou atmosféru.

Příběh byl ukončen zajímavým způsobem. Nebylo zcela jasné, zda opravdu skočili nebo opustili útes a vrátili se spolu do života.

AUTENTICKÝ MUŽSKÝ SVĚT

Divadelní soubor Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí je neoddělitelně spjat s osobou autora a režiséra Josefa Tejkla. Je to soubor výjimečných individualit, které s Tejklovou poetikou souzní. Tejklovy hry vynikají bohatým jazykem, citem pro jazykovou charakteristiku prostředí. Hra Bílí andělé pijí tesavelu, s níž se včera v Třebíči Černí šviháci představili, se odehrává v hospodském prostředí a příběh o místním fotbalovém týmu se

zjevně rodí z hospodských historek. Je nastolena rovina divadla na divadle, která nejen řeší technické problémy (chybějící postavy představovány prostřednictvím triček se jmény, neskrývaná nápověda při výpalcích textu...), ale je tématem v tom smyslu, že si s fotbalem, o němž je řeč, hrají. Ale především je zde jak fotbal, tak i divadlo mužským světem, do kterého je ženy nechtějí pouštět a trochu jim ho závidí. Což je nádherně završeno

monologem Blaženy, kterou, zdánlivě paradoxně (protože ženu k dispozici mají), hraje muž (vynikající Petr Malý). Tejklova hra je sebeironická, nejvíc ze všech jeho her (připomeňme si jen postavu autora, který pije pomalu víc než všichni fotbalisti dohromady). Záměrně pracuje s banalitou, pohrává si s hnusem jako s estetickou kategorií. Protipólem jsou promluvy rozhodčího na mikrofon, jakési „chvilky poezie“.

Pokud jde o samotnou inscenaci, není vždy zřetelný přechod, kdy postavy hrají divadlo a kdy jsou za sebe. Ale vlastně se všechno prostupuje – alespoň takhle to můžeme vnímat prostřednictvím zřejmě úmyslně tlustou čarou kreslené postavy režiséra (Milan Perger mladší). V první části inscenace nejsou některé historky divadelně nosné, zatímco druhá část je kompaktnější. Výborné je výtvarné řešení scény, které evidentně vychází z hluboké znalosti prostředí, je funkční a přitom neilustrativní.

Velká síla inscenace je v její autenticitě. Je pevně zakotvena v prostředí, o němž se hraje i v hereckých typech představujících jednotlivé postavy. Je to už v samotné textové předloze, která je vlastně sama o sobě interpretací. Proto se lze domnívat, že je v podstatě neprenosná. *-ex-*

Ty chlapi na to slyšej, protože to je jejich

Rozhovor s režisérem Černých šviháků Josefem Tejklem

Jsou to tři roky, co byl váš soubor naposledy na trebičské přehlídce. Co se u vás za tu dobu událo?

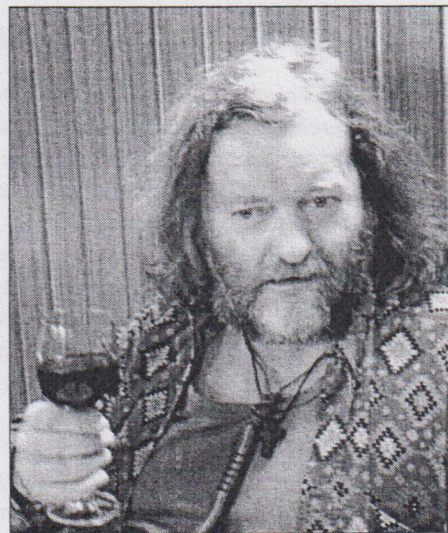
Před třema rokama jsme tady byli skutečně naposled, s Amatérama. Ne že bychom vypadli úplně z národních přehlídek, ale byli jsme v Poděbradech se Solnejma sloupama. Čilimník, ten se neprokousal, takže jsme tady až zase teď s Bílejma andělama. Událo se toho hodně, v tom smyslu, že jsme se těžko zbavovali některé z předchozích inscenací. Hrál se to prostě neustále a durch a já jsem to musel uměle tlumit, aby se dostalo na další. Poněvadž si myslím, že správný soubor by měl jednou do roka vyprodukovat novou věc. Už proto, aby neustrnul. Je pravda, že máme vyhraněnou poetiku, ale inscenaci od inscenace se pokoušíme, aby to v něčem bylo jiné. A nejdeme snad už po drsnosti za každou cenu, protože ty naše věci jsou drsný samy o sobě. Jde nám o to se nevyjadřovat opisem a alibisticky.

Jak se ti se souborem pracuje?

Já musím přiznat, že to je pro mě velká radost. Je to metoda, kterou já mám nesmírně rád. Tenhle soubor nemá na různých ustláno. To znamená, že nemá svoje prostory, kde by mohl pravidelně zkoušet. Tak zkouší nárazově. Vždycky naplno v nějaký sekvenci, třeba o víkend. A během nějakého měsíce dvou jsou třeba jenom zkoušky čtený, kde on si utvrzuje ty věci. A pak, když se vrhneme do nějakého prostoru, tak se zase vymějšlej fóry. A ten soubor je velice flexibilní, tvárný. A neustále hledá v tom materiálu příležitosti. Čili tohle mě baví. Já nemám rád, když musí režisér vymyslet úplně všechno. Ale naopak mám rád, když můžu selektovat nabídku. Já jsem nabídl text, ale to ztvárnění textu je vždycky veliký dobrodružství, protože vychází do značnou míry i z jejich nápadů a já se to prostě jenom pokouším dostat pod klenbu.

Do jaký míry se inscenace vyvíjí na představeních?

Tak Amatéři se vyvíjeli dost

podstatně. Ale postupně, jak jsme se navzájem přečetli a začali na sebe slyšet, tak se už dovedeme odhadnout natolik, že se ty fóry dokážou už vymyslet od zeleného stolu. Ale pokaždý se samozřejmě dokážeme i překvapit. Jsou to věci, který vznikají jako karambol během

představení. A ten karambol je další cesta k tomu, jak na tom dělat. Prostě něco se zhroutí, něco se náhodou vysmekne a najednou se otevře pole působnosti pro úplně jinou sadu úvah, která to posune dál. Já si myslím, že to je tím, že tohle jsou skutečně naturščíci. Většinou bud' více nebo méně popsání, ale nejsou - teď to řeknu v uvozovkách - nejsou zkažení takovou tou hereckou manýrou. Nejsou do škatulí.

Na představení Amatéři jste měli velkou spotřebu fernetu. To jste byli sponzorováni?

No takhle, my jsme se o to pokusili. Přijeli dokonce šéfové na představení a pak jaksi prohlásili, že se jim to sice líbilo, ale že se jim to nehodí do jejich strategie. A dali nám trička. Tím to skončilo.

Tak předpokládám, že sponzory tesavely jste také nesehnali.

Ale my to taky tak zvlášť nesháníme, protože my jsme soubor, který víceméně tu a tam dostane nějaký grant, když o něj požádá. Tu a tam někde prodělá, tu a tam hrajeme jak se říká za hubičku. Někdy hrajeme pod agenturou

a je z toho nějaký pětáček. To je prostě různý, ale rozhodně to není nějaký středobod našeho snažení.

Připravujete teď něco dalšího?

Máme dramaturgické tah na několik let dopředu. Protože skutečně nechceme jít cestou nějakých voprašovaček klasiky a nějakých aktualizací. Svéjch témat máme spoustu. Je to dáno jednak mikroklimatem kosteleckým, a těch témat je tam nevyčerpatelně, to nestihnu do své smrti. A navíc ty chlapi na to slyšej, protože to je jejich.

-rs-

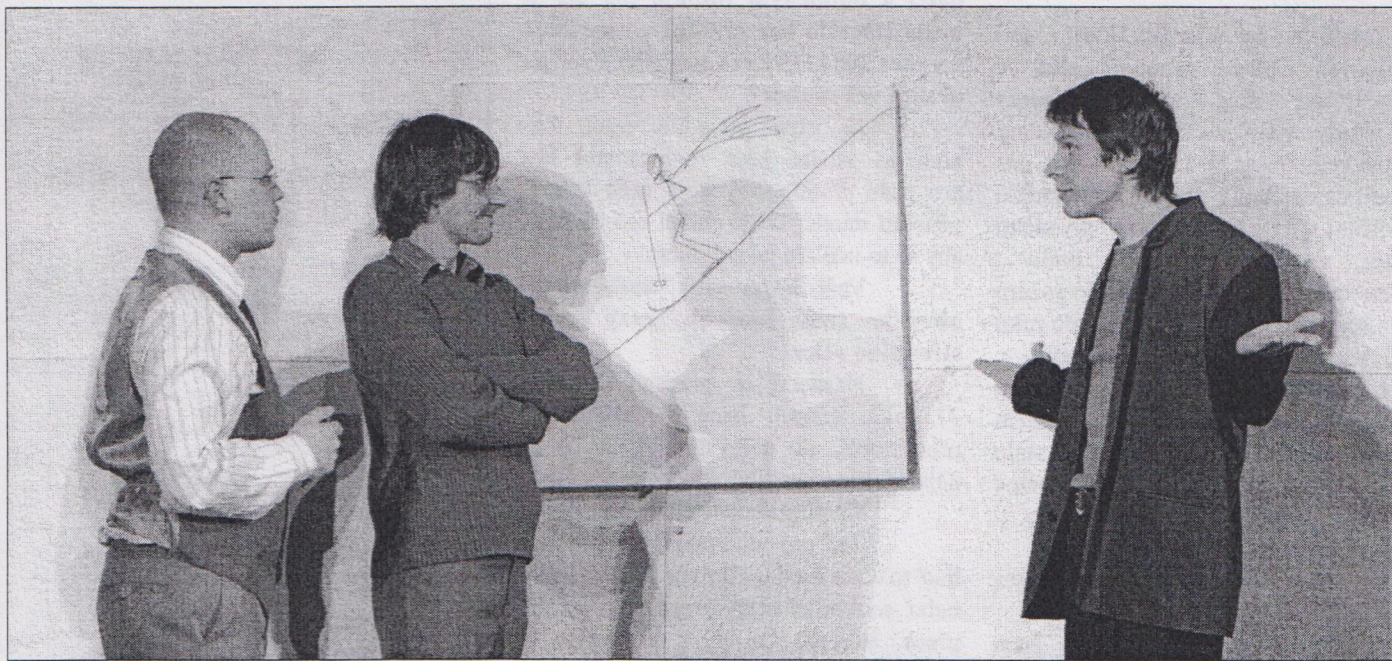
CO JE TO TESAVELA?

Vermuty měly největší oblibu u nás v šedesátých až osmdesátých letech. V té době kralovala tuzemským výrobkům značka Tesavela. Byla to

značka předválečné firmy Tesařík a Pavela, kterou potom převzaly České vinařské závody. Ty v provozovně v Praze Vršovcích vyráběly celou řadu poměrně slušných vermutů. Mimo to se

do Československa vozily italské vermuty v cisternách a zde se stáčely. Byly to značky Cora, Gancia a Cinzano a mimo Českých vinařských závodů je stáčely i Družstevní vinné sklepy Hodonín.

O KRIZI VZTAHU KAMARÁDŮ STŘEDNÍHO VĚKU

Hra Yasmíny Rezy *Obraz* je na českých amatérských jevištích poměrně frekventovaným titulem. Není se co divit, protože je dobře napsaným a inteligentním současným bulvárem. Koupě obrazu se stává katalyzátorem k tomu, aby se uvedly do pohybu peripetie vzájemných vztahů tří dlouholetých kamarádů ve středním věku. Vše v komediální nadsázce, s minimem slov, kdy musíme mezi řádky analyzovat, oč jde.

Divadelní studio mladých při Divadle Šumperk v režii Zdeňka Stejskala hru jasně přečetlo a herci vědí, o čem hrají. A nehrají jen postoje, ale i životní názor, za který se nestydí postavit.

Přesně si určili jednotlivé charaktery a těch se snaží držet. Markovi (Alexandr Slankuš) a Borisovi (Aleš Kauer) by k jejich rozlišení mohlo ještě pomoci jiné řešení kostýmů, neboť barevně poněkud splývají. Ale i tak víme, stručně řečeno, že Marek je racionální, Boris imaginativní a Ivan (Jiří Tyšlic) neurotik, který se mezi nimi potácí a současně je spojuje. Potřebují ho, ale také on potřebuje je. Herci dokážou dobře rozčlenit text, přesně pracují s přeléváním napětí, kdy jsou vždy dvě postavy proti jedné. Řada situací výborně funguje. Ale není tak docela vybudovaná úvodní situace, kdy by mělo být zřejmé, že se

Marek snaží upřímně a urputně pochopit Borisem zakoupený obraz. Čistě je držen žánr konverzační hry, vymyká se pouze hlasatelka, kterou inscenátoři připsali. Zřejmě kvůli přehlednosti, ale není vůbec potřebná, protože struktura hry je jasně daná už Yasmínou Rezou. Scéna je zbytečně roztažená do šířky, stačil by jeden menší univerzální byt, v němž se mění jen obraz (jak koneckonců autorka předepisuje). Ale přes uvedené drobné připomínky je důležité konstatovat, že šumperská inscenace o krizi letitého přátelství a jejím vyřešení byla sdělná, potěšila a pobavila.

-ex-

V Šumperku se divadlu daří

Rozhovor se Zdeňkem Stejskalem, režisérem Divadelního studia mladých při Divadle Šumperk

Divadelní studio mladých pracuje při profesionálním Divadle Šumperk, což je dost neobvyklé. Můžete nám říci, jak k tomuto spojení došlo?

Původní Divadelní studio, které mimochodem jezdilo i na třebičskou přehlídku, trošku zestárla a rozpadlo

se. Zůstalo jen pár mladých, kteří chtěli pokračovat. Úplnou náhodou jsem se k nim dostal a začali jsme dělat jenom my mladí. Pak ale přišly problémy s prostorem, protože kulturní dům nás vyhodil na dlažbu (v objektu KD vznikla diskotéka). Byl to unikátní divadelní prostor, ve kterém vlastně hrálo i profesionální Divadlo Šumperk po požáru jejich scény od začátku 90. let až do roku 2000, kdy bylo otevřeno nové divadlo.

Když jsme byli na dlažbě, tak jsem se dohodl s ředitelem divadla panem Svozilem, a Divadlo Šumperk se stalo naším statutárním zástupcem. Využíváme prostory i zázemí divadla, a divadlo si bere vstupné z našich představení.

Jaká byla vlastně vaše cesta k divadlu?

Hned po gymnáziu jsem nastoupil jako herec v Městském divadle Zlín, protože na DAMU mně nechtěli, že nic neumím a na JAMU tvrdili, že umím víc, než chtějí. Takže jsem udělal konkurs

a nastoupil do Zlína. Kvůli civilní službě jsem přešel do Šumperka, kde jsem dosud.

Šumperk není velké město. Jak se v něm daří profesionálnímu i amatérskému divadlu?

Šumperk má kolem 30 tisíc obyvatel a divadlu se zde daří - jak profesionálnímu, tak ochotnickému. Po 55 sezónách si Divadlo Šumperk vydobylo určité postavení a má svoje divácké zázemí.

Kolik premiér v sezóně uvádí profesionální soubor a kolik amatérské studio?

Profesionální divadlo mělo pět premiér a jednu pohádku, v příští sezóně to bude šest premiér a dvě pohádky. Ochotníci mívají jen jednu premiéru. Chtěli jsme dvě, ale zkrachovalo to na času, protože jsem dost vytížený.

Komedie Yasmíny Rezy Obraz patří k oblíbeným titulům (na DT ji hrálo Divadlo bez zákulisí v roce 2001 a v roce 2004 OS Lyra Jeseník). Proč po ní sáhl váš soubor?

Já jsem původně chtěl tuto komedii udělat jako rozhlasovou hru pro naše přátele, abychom měli krásný vánoční dárek. Ti tři chlapi mě ukecali, aby se to udělalo jako činohra.

Vaši herci jsou dost mladí, obvykle tuto komedii hrají muži středního věku.

Nejstarší z představitelů má 31 roků. Museli jsme si hru trošku přizpůsobit, ale nemyslím si, že by to nějak rušilo či vadilo.

Co připravujete pro příští sezónu?

Teď pro ochotníky vybírám hru - buď to bude Agatha Christie Past na myši, nebo soubor tří aktovek pod názvem Víš přece, že neslyším, když teče voda. U profesionálů jsem teď dělal pohádku pro děti Krakonoš a duch a na příští sezónu přemýšlíme nad inscenací Goldflamova Horroru pro komorní scénu. -sš-

Jak viděli studenti třebičské Obchodní akademie inscenaci Když tančila...

Když jsme se dozvěděli, že navštívíme Národní dům a zhlédneme divadelní představení Když tančila..., naše pocity byly smíšené. Zlínští herci nás však mile překvapili. Ztvárnění životních osudů americké tanečnice Isadory Duncanové a jejího temperamentního manžela, ruského básníka, Sergeje Jesenina zobrazuje

romantickou, bouřlivou a zničující lásku. Tragikomický příběh nás zavede do Paříže 1923. Diváky upoutal od první minuty až po závěrečnou děkovačku. Otevřený konec a nevysvětlená smrt hlavní hrdinky nás ale nechaly na vážkách. V tomto případě se určitě vyplatí najít si chvíli volného času a vyrazit za kulturou.

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

V sobotu 20. května bude večere vydávána při obědě v centrální školní jídelně, popř. si ji můžete vyzvednout v původně avizovaném čase v malém sále Národního domu.

DNES

10:00 Divadlo Pasáž

DS Haná Vyškov

V. Nabokov: Lolita

13:30 Rozborový seminář

14:30 Národní dům

Rádobydivadlo Klapý

L. Valeš na motivy hry B. Friela

Tanec na konci léta: Hřbitůvek

v Ballybeg

18:30 Rozborový seminář

20:00 Národní dům

DS Tyl Rakovník

Z. Jirotka, A. Doležal: Saturnin

22:30 Rozborový seminář

ZÍTRA

10:00 Národní dům

Veselé skoky Praha - host pře-

hlídky

Na hlavu!

11:30 Národní dům

Slavnostní zakončení Divadelní Třebíče a celé Národní přehlídky amatérského činoherního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč s předáním ocenění a vyhlášením výsledků, včetně návrhů pro Jiráskův Hronov 2006

12:45 Nové divadlo

Závěrečné setkání účastníků přehlídky

Zpravodaj XV. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč 2006. Redakce: Stanislava Štěpánková, Radim Svoboda, Radim Wolák, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává KVIZ - Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč. Náklad 200 výtisků.